

Lopatica

Pomembno je kako gradimo!

*“Bilo je pač rečeno
Mojzesu, ko je nameraval
postaviti šotor: Glej, pravi,
da boš naredil vse po
podobi, ki ti je bila
pokazana na gori!”*

Hebrejci 8:5

Lopatica

Pomembno je kako gradimo!

Ljubezni - edini prostor, kjer lahko najdeš Boga 3

Kot vedno, če vam lahko kako pomagamo, prosim kontaktirajte cerkev na naslovu P.O. Box 68309, Indianapolis, IN 46268 USA.

www.JesusLifeTogether.com

Vse pravice zadržane © 2003 RealPeople@JesusLifeTogether.com
Zakoni avtorskih pravic, nori kot so, ko se pogovarjamo o Božji Besedi, zahtevajo od nas, da rečemo naslednje: Ta material je zaščiten in ne sme biti cetiran in/ali reproduciran brez svoje celotne vsebine, razen z dovolj enim avtorja. A kakor koli, lahko svobodno reproducirate dokument v svoji celoti. In seveda, ta publikacija, za nobeno ceno, ne sme biti na "prodajo". (2 Korinčanom 2:17, Matej 10:8).

Ljubezen - edini prostor, kjer lahko najdeš Boga

26/4/1998

Nedeljski večer, 26. April 1998

“Ko bi govoril človeške in angelske jezike, ljubezni pa bi ne imel, sem postal brneč bron ali zveneče cimbale. In ko bi imel dar preroštva in ko bi poznal vse skrivnosti in imel vse spoznanje in ko bi imel vso vero, da bi gore prestavljal, ljubezni pa bi ne imel, nisem nič. In ko bi razdal vse svoje imetje, da bi nahranil lačne, in ko bi izročil svoje telo, da bi zgorel ljubezni pa bi ne imel, mi nič ne koristi.”

(1. Korinčani 13)

Začetek tega odlomka, ki mu mi pravimo poglavje, je res jasen o eni stvari: ljubiti druge ni neka dodatna stvar, ki jo mi delamo skupaj s tem, da premagujemo svet za Kristusa, mečemo gore v morja, ozdravljamo bolne in vse druge podobne stvari. Ni neka dodatna stvar. Je koreninsko vprašanje in bistvo obstoja. Vse te “krščanske” stvari so popolnoma brezvezne, popolnoma ničvredne, ... če niso, zaradi Jezusove krvi, ukoreninjene v osnovi intimne ljubezni do drugih. Ne neka dodatna stvar “za katero se moramo stegovati”, ampak je čista osnova našega obstoja, naših odločitev in naših dejanj. To je *edini* način, kako je lahko Oče zadovoljen in brez tega ne bomo imeli niti male ideje, kako “hoditi, kot je Jezus hodil” in “delati *ničesar* sam od sebe, ampak le to, kar vidimo, da dela Oče”.

To je tako osnovno, kot je razlika med jesti iz drevesa spoznanja dobrega in slabega in jesti iz drevesa *ŽIVLJENJA!* Kaj je “dobro delo za Jezusa”? Ali *zares* veš? *Nemogoče* je vedeti izven tega, o čem

se mi tu pogovarjamo. Tvoj *um* ni podlaga spoznanja. Če bomo živeli preko perspektive našega uma, bomo kot Peter, prav v Božji obraz, rekli: "Seveda ne, Gospod!" To se zgodi, če živimo glede na to, da kar smo prebrali mora zagotovo zadovoljiti Boga. *Moramo* jesti iz drevesa življenja ne iz drevesa, kjer mislimo, da če smo zadosti prebrali, potem zadosti "vemo". Jaz govorim o prostoru neprestane odvisnosti (zelo nepopularna ideja za ponosnega religioznega človeka). To je prostor neomejene ljubezni. To je edini prostor, kjer lahko najdemo Boga. To pomeni RESNIČNEGA Boga. Boga Abrahama, Izaka in Jakoba. Oče Gospoda Jezusa Kristusa. Bog ne samo uči in ukazuje ljubezen. Bog je ljubezen in on je EDINO najden tam. Ne v zunanjih stvareh. To je, kar Pavel pravi v citatih, ki smo jih pravkar prebrali o ljubezni. Nauči se *globoko ljubiti, iz srca! Prosim?*

No, sedaj – praktično govorjeno (glede tega, kako se merimo po "zunanosti") je nekdo rekel: "Sveto Pismo pravi: 'Večja dela, kot ta boste vi delali.' Se pravi, če jaz ne izkušam pomembnih in nadnaravnih del, potem imam pravico, da sem razočaran, frustriran in sem v srednjo-letni krizi." Seveda ne. Mogoče se demoni v tem trenutku ne bodo podredili Jezusovemu imenu, zato ker imamo nejasna, ponosna razumevanja o tem, kaj Sveto Pismo pomeni. Napačno drevo. Razloži mi to: koliko čudežev je Jeremija naredil? Kaj pa Izaija? Ali so bili ti možje tako omejeni v njihovih odnosih z Bogom, da v vseh tistih letih jih nihče ni poslušal in so na bili koncu so vrženi v vodnjak, da tam umrejo? Janez Baptist ni delal čudežev. Ali so bili ti ljudje neuspešni? Ali niso poznali Boga?

Drugi možje so delali čudeže, ne? Elija je naredil velik kup čudežev. Eliša prav tako. Jezus je zagotovo naredil veliko čudežev. Pavel, Peter in Janez so naredili svoj del čudežev. To ne pomeni, da če ti v svojem celem življenju ne narediš, ali pa sploh ne vidiš, enega samega čudeža, da je nekaj narobe s teboj. Jaz sem definitivno za čudeže in sem bil sam skromen sprejemnik čudežev v par različnih področjih (za začetek: odpuščanje grehov). Toda, če mi zahtevamo od Boga razumevanje in zahtevamo svoj čas za neka zunanja dela, zato da bomo lahko mi "delali večja dela kot ta", potem nismo mi boljši od "hudobnega in pokvarjenega redu."

Zahtevanje zunanjega znamenja za potrditev našega odnosa z Bogom, je zelo plitvo in neumno razumevanje. S takim pristopom gremo nasproti brodolomu in preslepitvi (samo-preslepitvi). To je podobno sebičnemu, »jaz« osredotočenemu odnosu z drugo osebo, kjer merimo ljubezen po tem izreku: "Kaj si danes ti naredil zame?" Zelo patetično, ne?

Če duševno živiš tako življenje z Bogom ali človekom, potem boš hitro na eni ali drugi točki našel konec. Govorim o življenju, kjer zaupaš in potrebuješ zunanje stvari, namesto, da stojiš na "nevidnem" temelju LJUBEZNI in drevesu ŽIVLJENJA. Če živiš tako življenje, potem imaš malika v svojem življenju. Če ne najdeš svoje identitete v globoki ljubezni do Jezusa in globoki ljubezni do drugih, potem boš našel svojo identiteto v zunanjih stvareh. Nekdo lahko reče: "Seveda, moraš sedaj dodati ljubezen. In seveda imamo pravico, da pričakujemo a.) b.) c.) in d.), saj citati pravijo to in drugo..." Sveto Pismo tudi pravi, da ti ni treba videti vsega v svojem času. Štiri sto let tišine od Boga. Štiri sto let brez samega čudeža, brez ozdravljenja (vsaj, da mi vemo zanj), brez prerokov, brez voditeljev (vsaj, da mi vemo zanj) in potem pride mesija. Štiri sto let suženjstva v Egiptu – dvakrat daljše kot obstoj ZDA! Masivni problemi: od pogostih bičev na hrbtu, vročinskih kap, smrt družinskih članov od bolezni do grdega ravnanja in prekletstev od nadzornikov, ki slavijo poganske egipčanske bogove in ki te sovražijo, prezirajo in zlorablajo. "Kje je Bog? Ali ni sredno letna kriza primerna tu? Jaz sem prebral moje Sveto Pismo. Jaz sem prebral njegove obljube. Kje je Bog v vsem tem? Jaz rabim načrt B. Bog nas je tu zapustil. To ne deluje."

Nekdo bi lahko rekel: "Ali nimam pravice, da pričakujem, da bo Bog moj odkupnik, moj rešitelj?" Štiri sto let je dolgo in jaz ti obljubim, nihče ne videl začetek in konec tistega časa. Niti ena sama oseba ni bila živa, ki je videla začetek suženjstva, ki je tudi videla konec suženjstva. Ko se je Mojzes prikazal, ni bil nihče štiri sto let star. Kar pravim je, da je bilo veliko ljudi, ki so umrli v popolni revščini, v popolnem nasprotju citatov in v popolni frustraciji in bolečini preko tega Boga, "ki jih je zapustil in ni naredil, kar je rekel, da bo naredil." Lahko bi umrli v obupu ali

pa bi lahko umrli v miru. Če so umrli v miru, je to zato, ker niso dali prioriteto temu, kar so dosegli ali temu, kar so mislili, da bodo obljube naredile za njih. Kot smo prej prebrali, veliko ljudi je umrlo "brez tega, da bi videli obljube izpolnjene." *A vseeno, če so doživeli in delili božjo ljubezen, potem bi lahko umrli v miru in zadovoljstvu srca in duše. Gre se za to.*

Daj svoje telo, da zagori. Pa kaj! Vrzi goro v morje. Pa kaj! To je, kar pravi Sveto Pismo. To je, če nimaš agape ljubezni kot temelj za svoj obstoj. Ljubiti ljudi iz srca, kot je Jezus naredil z "mladim, bogatim voditeljem" - jih gledati z očmi odrešilne ljubezni. Tudi, če je "težka ljubezni", ta ki jo je Jezus demonstriral s tistim mladeničem. Ali se spomniš, kako je Jezus odreagiriral z Lazaretom? Ali je to tako, kako se ti odzoveš? Se ne jokaš zaradi sebe, svoje "osamljenosti", "nepravičnih" trpljen, ampak jokaš, ker tako globoko ljubiš druge. Če to ni to kdo ti si v svojem domu, v svoji soseski v lokalni Cerkvi (telo Jezusa samega!) in na sploh v svetu, potem greš nasproti brodolomu. Boš prazen na koncu. Imel boš srednjo letno krizo, tri-četrt letno krizo in štiri-pet letno krizo. Imel boš kriz vseh vrst in ti si jih zaslužiš. Bog te še ni naučil, zato ker ti ne poslušáš, kaj je namen življenja.

Bog JE ljubezen. On ne *dela* ljubezen. On ne *da* ljubezen. On ne *zapoveduje* ljubezen. **On je ljubezen.** In ti nimaš Boga, če nimaš ljubezni. Če to ni to, kdor ti si, potem boš neprestano imel to vojno v sebi – frustracijo, boleč boj- in Bog bo zagotovil, da jo imaš! Če te ljubi, potem bo zagotovil, da živiš z obupom in nemirom – če ne razumeš, da Bog ni prvo in predvsem "ta, ki daje ukaze" ali "delovalec pravil" ali "ustvarjalec vseh stvari" ali "avtor resnične religije". Bog je ljubezen. On jo ne samo daje. On je ne samo vzpodbuja. On jo ne le povzroči, zato ker dela dobre stvari. On JE ljubezen in to je pomen. Vse drugo, ne glede na to kako plemenito je, je brez pomena! Izven LJUBEZNI za podlago našega življenja, mi nimamo nobene pravice do kakršnega pričakovanja ali pravice, da najdemo odgovore na naša vprašanja. Vse drugo – vse znanje, vsa dobra dela, vsi preroški pogledi ali "zavezanosti" - pridejo samo, ko Bog to nameni v njegovem času in prostoru. *Nič* drugega nam ni avtomatično dano!

Nič? Res? Vse kar lahko rečemo, je, da z jesti iz drevesa spoznanja dobrega in slabega, se je grešni religiozni mož zapletel v *veliko* težav. Mi radi rečemo: "Ja, naredimo to dobro stvar, ne, ne naredimo to slabo stvar. To sem prebral v Svetem Pismu!" Pravzaprav, verjemi ali ne, je zelo ponosno misliti na tak ozek način! Seveda se zavedaš, da so naše perspektive na "resnice" omejene na naš čas in prostor in na naše definicije, omejene izkušnje, omejen um in prav tako so omejene glede na groteskno in zaslepljeno naravo našega greha?! To je, od kod je Išmael prišel. Pomisli. Abraham je zagotovo imel dobre namene, da zadovolji Boga, se odzvati "poslušno" njegovi besedi ... a je bilo zelo napačno razumevanje tiste besede. Kasneje je Bog spregovoril Abrahamu in je rekel: "Tvoj sin, tvoj *edini* sin Izak." Išmael ni bil smatran za sina, kot je bil Izak. Jasno Bog ni priznal Abrahamove "iskrene napake".

In za nas? Z "jesti iz napačnega drevesa" in "postavljati se za bogove z znanjem dobrega in slabega", vse to je izvor napak in pokvarjenosti denominacijskega sveta in izvor biblične zgodovine. Ljudje so pogosto čisto prepričani, kaj je Bog mislil, ko je rekel to ali ono in tako "grejo ven in to delajo". In tako je "bila rojena nadloga Izraela", ki "vedno preganja otroka rojenega iz Duha." In kot je Pavel rekel: "Enako je sedaj."

Primer ali dva? Bog je dal njegovim ljudem Obljubljeno deželo. "Deset vohunov" je zabredlo in so prinesli nazaj "slabo poročilo". Ko so se naučili, da so zabredli in so sedaj bili obsojeni na tavanje po puščavi, so rekli: "Okej, narobe smo naredili. Sedaj bomo šli in naredili, kar je prav. Če je bila prej "dobra" obljuba in celo zapoved, potem seveda bi mi morali iti gor v obljubljeno deželo!" (To niso rekli, zato ker so ljubili Boga, ampak zato ker so se zavedali posledice, ki jih bo njihov greh in nevera prinesla.) Ne. To ne deluje tako. Je na BOŽJEM času ali pa ni. In to je to, kar se je zgodilo.

Drugi Novo Zavedni primer? Bog je zapovedal Petru: "Vzemi, ubij in jej." Peter je v svoji perspektivi resnice "po nesreči" izzval živega Boga: "Seveda ne, Bog! Ali ne poznaš citate, Bog? Sveto Pismo prav tu pravi: " _____ " Ti veš, da bi s tem, da bi jedel nečisto žival kršil proti tebe. In jaz tega ne bi nikoli naredil. Tukaj piše, črno in belo!

Ne, ne, ne, jaz ne morem to narediti.” Pomankanje prilagodljivosti, pomankanje “duhovne globine razumevanja” je pustilo Petra na nevarnem prostoru. Njegov namen, da bi ubogal Boga na nivoju svoje glave in nivoju svojega izkustva resnice, ga je skoraj stalo, da se je uprl Bogu iz obraza v obraz. Oj! Njegovo sodelovaje je bilo z njegovim znanjem o Bogu in ne sodelovanje z Bogom samim. Sveto Pismo nam kaže pot *proti* Bogu, a ni nadomestek za živega Boga. (Janez 5) Bog ne bo blagoslovil naš zunanji poskus, da “ga zadovoljimo”. Ne bo nam dal svojega miru in bogastva v našo dušo, srce in um, če gledamo na zunanost in imamo pričakovanja na to, da nas zunanje stvari zadovoljijo ali ne zadovoljijo. Našli se bomo v tekmovanju sami s seboj, v tekmovanju z drugimi in z zunanjim zaznanim standardom. Bili bomo domišljavi in ponosni, če je naš meso uspešen in razočarani, če ni. To nima konca. Sam Bog – in ne neki zaznan “dobri krščanski cilj” - mora biti naš *edini* cilj. Vse ostalo bo poskrbelo zase. On bo potrdil le to, kar on je: on je LJUBEZEN. Vse ostalo se bo srečalo z nemirom in Išmaelovim sadjem: “bledenje slave.”

Oče si želi družino, ki je v sočutju z njegovimi občutki. Tako kot kateri koli oče ali mati, on nima velikega zadovoljstva, da bi njegovi otroci samo “delali, kar je prav” brez občestva z njegovim srcem in namenom. Naša povezava z njim in s tem, kaj njegovo srce želi, je to, kar mu prinese radost in zadovoljstvo. Veliko ljudi dela ta pravo stvar (mm, no mogoče ne – pa saj veš, kaj hočem povedati). Ljudje, ki čutijo, kaj Bog čuti, so naj redkejši dragulji. To je, kar on hoče. Ne zahteva en kup robotov, ki matematično ugotovijo, kaj si on želi, zato da mu pokažejo, da ga ljubijo in da so dobri učenci. “Če me ljubiš, potem boš ubogal moje zapovedi, zato ker me boš lahko slišal. Lahko boš hodil z menoj. Lahko boš čutil, kar jaz čutim.” Ko se nekaj zgodi v tvojem življenju, se boš lahko odzval in to ne z: “Seveda ne, Bog, saj jaz vem bolje kot to.” Tako kot se je Marija odzvala angelu Gabrielu se boš tudi ti lahko odzval: “Kar koli želiš, Gospod! Jaz ne razumem, ne dojamem, a to je tvoja volja. Naj bo tako.” To je prava oseba, ki je postala mati Mesije, oseba, ki je rodila Sina Boga. Stvarnik vesoljstva je živel v njeni maternici in v njeni hiši. Zakaj, od vseh žena, ji Bog dal tako porednost? Njeno srce in življenje je bilo: “Po tvoji besedi. Naj

bo tako. Ni mi treba razumeti, da lahko popolnoma sprejem in ljubim, kaj praviš.”

To je tako srce, ki ga Bog išče. Nekdo, ki čuti, kaj Bog čuti. Ne samo misli, da ve kaj Bog ve, ne samo misli, da dela, kaj Bog hoče, da dela (saj si verjetno narobe - “Zagotovo ne, Bog.”). Misliš, da veš, a pomen je, da vedno *ne* veš. Misliš, da veš in zagotovo ne namerno delaš nasproti, kar veš, da je Božja volja. Toda, če si zares želiš Boga, boš veliko bolj odprt za: “Res, Bog?” in ne: “Seveda ne, Bog.” Ta radikalno drugačen odziv se lahko zgodi samo, če smo ukoreninjeni v ljubezni do osebe, ki govori. Ne moremo biti ukoreninjeni v naših arogantnih malih možganih. Možganih, ki jih lahko damo na tehtnico in se igla skoraj nebi premaknila. V vsem ustvarjenem vesolju, naši osebni, odločni, vztrajni zaključki iz napačnega drevesa ne bi smeli biti zelo pomembni, tudi za nas same! To ni pomen našega življenja – tvoje razumevanje tega ali onega. Preko let, je to pripeljalo veliko ljudi v težave. Um, ki je voden po Duhu je življenje in mir. Smisel življenja ni, “da delamo krščanske stvari”, ampak da imamo intimno in osebno izkušnjo Boga in njegove ljubezni. In da prav tako dajemo to ljubezen drugim. Da vidimo, kar on vidi, da čutimo, kar on čuti in da se prostovoljno odzovemo njegovemu srcu, primer za primerom in dan za dnevom. To je smisel krščanstva. Vidiš, z takim odnosom lahko živiš celo življenje v njegovem miru in nikoli ne narediš neke velike veličastne “stvari”, a izkušaš Boga Očeta.

“Moj Oče in jaz bova prišla in naredila svoj dom v tebi!” Ta izkušnja prinese globok smisel pripadanja in globok smisel vrednosti in globoko stabilnost, ki je zelo trdna. “Moj Oče in jaz bova prišla in naredila svoj dom v tebi!” Kaj drugega še rabiš kot to? Če je to res, potem boš tudi izvršil, kar je potrebno. Boš tudi naredil, kar te je poklical, da narediš in se mu odzival iz primera v primer in iz situacije v situacijo. Seveda se boš. Tako kot je to Jezus naredil. A osnova vsega tega je, da sta Oče in Sin prišla narediti njun dom v tebi. In ti izkušaš to Bivanje. Ne le teologijo. Ni samo to, da si ti to nekje prebral. To ti izkušaš in če to izkušaš, potem bo to vodilo vse tvoje bivanje. Vodilo bo, kako ti čutiš, kako misliš in kako se odzoveš na različne situacije. Ne boš hitro skočil na ošabne zaključke, glede na to kaj ti preko tvojega omejenega uma

misliš in razumeš. In ko spodletiš, se ne boš zlomil na pol, saj od začetka nisi imel predpostavk, kaj bi se moralo zgoditi. Iščeš ljubezen, mir, ki teče iz Očetovega srca in uma za ta trenutek, v temu času. “Duhovno mišljenje je mir in življenje.” Iščeš občutek druženja, zadovoljstva in ljubezen, ki pridejo od Očeta in Sina, ki živita v tebi in se potrjujeta v tebi.

Kar koli vprašaš iz vedenja, čutenja in izkušnje Očeta, potem bo to narejeno. Tam je postopek druženja in skupnost ljubezni, ki je v temelju obstoja krščanstva v najbolj čisti obliki možno. Tako se zavedaš, da srednje letne krize in nestabilnosti, ki označujejo 99% obstoja tistih, ki se kličejo kristjani in tudi tistih, ki so resnični kristjani, so tam zato, ker ne živijo iz življenja Boga, iz ljubezni Boga, iz zaloge Očeta, iz druženja z Bogom in iz obupne ljubezni drug do drugega.

Še resnično ne vejo, kaj pomeni čutiti Očetovo ljubezen in izkusiti ljubezen Boga v drugih. Njihovo izkustvo “cerkve” in “Kristusovega telesa” je še vedno le akademsko. Naj Bog pospeši dan, ko bo vera vidna. Ko bodo oblaki na naših očeh odvit, kot je odvit zavitek. Ko se bo Nevesta resnično “pripravila”, s tem da bo cerkev za katero je Jezus umrl. Enaki jarem, pripravljena za njegovo vrnitev. To je Namen vsega tega o čem mi tu govorimo: dar “od njega, preko njega in zanj!” Življenje v ljubezni in ne le v zunanjih delih. Ali celo manj kot to. “Hvala Oče za tvojo potrpežljivost do nas na potovanju proti tebi, a da nisi tako potrpežljiv, da bi mi izgubili pot do tebe!” :)